

# לברוח

סגן המפקח הביט בכלב הגדול השחור, שישב מולו עם הלשון בחוץ וזנב מקשקש. ואמר: "אסור להכניס לכאן כלבים!"  
"זה הכלב שלי, והוא יצא מכאן רק כשאני אצא,"  
"יש לי אלרגיה לכלבים," אמר סגן המפקח. "אני מקבל מהם נזלת!"  
"שחרר לי את החרים ואנחנו מסתלקים," אמר הקצין דרייפוס.

"את כולם?" שאל המפקח.  
"עד האחרון שבהם!" אמר הקצין דרייפוס בתקיפות.  
סגן המפקח הביט בעצב על הכלב הגדול השחור, התעטט, לקח את שפופרת הטלפון ונתן הוראה לשחרר את העצורים ולהעבירם לידי הקצין דרייפוס.  
עמדו העצורים לשעבר בחצר המשטרה, תוהים וממציצים בעיניהם, כשלתע הופיע לפניהם הקצין דרייפוס. נפנף במטאטא הזבובים שלו ואמר בקול אדיר: "אחרי בחורים!" אף כי רובם לא הבינו את דבריו, הלכו אחריו

## מאת יונק מלנור

משום שהיתה לו הופעה משכנעת. הוביל אותם הקצין דרייפוס ברחובות ירושלים בסך ומדי פעם היה ניתן קצב: "שמאל, ימין, שמאל."  
הגיעו לדואר ושם ביינו אותם במסגרת טכס לבבי; לאחר נאום קצר של השר, שחזר בינתיים בהליקופטר מהגג, קבלו התיירים תנ"ך עם כריכת עץזית, שכתוב עליה — (המשך בעמוד 26)

פיים כהים, ליהודים דתיים, לאמנים ולכיוצא באלה. המסירות הזאת נשאה פרי במהרה. תוך זמן קצר נאסרו שבעים איש. ביניהם יותר משלושים דחרים, זאביק המסכן, תיירים מארצות הברית ושני חיילים של הלגיון הערבי.  
הסיבה שבין העצורים היו כל כך הרבה דחרים אמיתיים, לא היתה נעוצה רק בעובדה שבירושלים, הכתובות הן משונות ביותר, אלא משום שבתקופה ההיא קלט הדואר מספר ניכר של עולים חדשים, דבר שהצריך צירוף של תפק לכל מכתב, עם תרגום הכתובת לרומנית, פולנית והונגרית ובשעות החום, היה הדבק נמס והפתקים נושרים והמכתבים היו נדבקים זה לזה. בתחנת המשטרה היתה אנדרלמוסיה. הן בגלל הצפיפות והן בגלל התקפות היסטיות של כמה מן הדחרים שהגיעו זה עתה מעבר למסך הברזל ושדומה היה להם שנאסרו בגלל פעילות אנטי-

# אכפער

קומוניסטית. התיירים האמריקאים צרחו באידיש ובקשו להתקשר עם הקונסול וחבר הקיבוץ ביקש כוס מים. גם בדואר היתה אנדרלמוסיה. הגה יוצאים דחרים בשליחות, יוצאים ואינם חוזרים יותר. לא הבינו את פשר הדבר, עד שמודיע אחד התקשר עם הקצין דרייפוס ומסר לו בקול מלא רגש, שהמשטרה אסרת דחרים בעתן שוטטות. הקצין דרייפוס התקשר מיד עם שר הדואר, שהיה באותה שעה בנגב, עסוק בחנוכת מרכזית טלפונים חדשה, שתאפשר לשבטי הבדואים להתקשר זה עם זה בחיוג ישיר. השר גילה מיד קנוניה פוליטית מאחורי המזימות המשטריות, והורה לקצין דרייפוס לשחרר את כל הדחרים מיד וללא דחוי.  
לקח הקצין דרייפוס את מטאטא הזבובים בידו האחת ואת כלבו הגדול בידו השניה ומיהר למשטרה. נכנס למשרדו של סגן המפקח, דפק עם המטאטא על השולחן ואמר: "מה אתם עושים עם הדחרים שלי?"

היה בוקר צח ורענן של שנת בחירות. פחי הגבל לחשו צחנה בחצרות, פה ושם נסתמה גיורה, ברחביה התפוצץ צנור ביוב, רח' אוסישקין נשטף מים מזוהמים, אך האויר נשאר צח ורענן.  
רחמים ברון, עובד במחסני הדואר, ירד למחסן החשוך שבמרתף. הוא רצה לנצל את העדרו של המחסנאי הראשי שהלך לשוק לערוך קניות לקראת שבת, כדי להשיג בורג שהיה חסר לגיסו. גיס זה היה חי בבית על חשבון כולם ולא היה עובד. כל היום היה ממציא דברים מהברגים שרחמים ברון היה מספק לו, מכה את אשתו והולך בשבת לכדורגל.

באחת הפיגוע האפלות היו מונחות כמה חבילות שרחמים ברון קיחה כי הן מלאות ברגים מענינים, אך כשפתח את החבילות, נתברר לאכזבתו הגדולה, שהן מלאות בגדים משומשים ולכן, כשחזר המחסנאי הראשי מהשוק, הודיע לו כי מצא חבילות מיותרות במרתף. המחסנאי מיהר עם הידיעה המעניינת לאחד הסגנים של מנהל הדואר ששמו דרייפוס, שבגלל עברו הצבאי המפואר, נתמנה לקצין הבטחון. כיאה לקצין לשעבר, היה דרייפוס יושב במשרדו כשביד אחת הוא מחזיק את רצועת כלבו וביד השניה — מטאטא לגרוש זבובים.  
כאשר שמע הקצין דרייפוס על המקרה, קפץ ממקומו וירד למרתף בצעדים של תייש, כשביד אחת הוא מחזיק

# אי

בכלבו וביד השניה מנפנף במטאטא הזבובים, כשפתחו את החבילות בנוכחותו, התברר שהן מכילות מדי דחרים שנתרו לפליטה מימי המנדט.

שר הדואר נהג להתחיל את יום עבודתו בשמיעת דו"ח המודיעין היומי שהיה נמסר לו בעל פה על ידי הקצין דרייפוס ושהיה מורכב מידועות, שמרגלים שונים שהיו מפורזים בכל סניפי הדואר היו מוסרים בחצות הלילה, במסחה עבה של סודיות.  
כשדחה הקצין דרייפוס על המציאה, התמהמה אמר השר: "העבירו את המציאה למשרד הסעד!"  
כל פעם שהתעוררה בעיה יוצאת דופן, היו מעבירים אותה למשרד הסעד ושם היתה שוקעת בין כל יתר הבעיות. ביום בהיר אחד הגיעו למשרד הסעד שני סבלים שסחבו חבילות גדולות על תלת-אופנוע. הגיחו אותן על הרצפה של אולם הישיבות ובקשו בקשיש בקולי קולות. לאחר חיוכוח מר, הסתפקו בכוס מים קרים והלכו.  
איש לא שמ לב לחבילות, לולא חסמו את הכניסה לאולם הישיבות ועל ידי כך הפריעו למהלך התקין של העבודה. הגורמים הנוגעים בדבר קיימו התייעצות דחופה והחליטו פה אחד להעביר את החבילות לטיפול מחלקת בתי-החולים לחולי-נפש. כי כל פעם שהיתה מתעוררת בעיה במשרד הסעד, היו מעבירים אותה לבית המשוגעים. אחרי דיונים נוקבים ולאחר בירורים שהוכיחו כי אין הדבר נוגד הוראות מפורשות של משרד הבריאות, הוחלט לחלק את הבגדים בין יושבי המוסדות בבירה. התהלכו להם המשוגעים של ירושלים במדי דחרים והיו מאושרים בחלקם, כי אין אוהב מדים כמו המשוגע. הם התחילו גם לפתח משמעת ולחלק לעצמם דרגות וסמלים, לעורך מסדרים, מיסקרים וכדומה. היה להם סדר יום קבוע מראש, פקודות שיגרה, פקודות קבע והרצאות על האויב. כולם היו מרוצים מהמצב החדש שנוצר, במיוחד הרופאים, שטענו כבר זמן רב, כי הדבר הופך איש בלתי שפוי בדעתו למשוגע, הוא חוסר מסגרת מתאימה.  
אפילו בין המשוגעים יש יוצאי דופן. היה אחד בשם זאביק, שסבל מהלם שקבל בזמן מלחמת העצמאות, כששיירה של מכוניות משא שהוא לוחה, נתקפה בסביבות שער הגיא. זאביק לא אהב את מה שהתקדם סביבו, בעיקר משום שהוא דגל בעקרונ של משמעת פנימית. על כן, בלילה אחד של אביב, כשריח הלילך היה מרוח עבה על ירושלים, כמו מרגרינה על פרוסת לחם של עניים נתן זאביק זינוק לעבר הגדר, עבר אותה ונעלם בחשיכה. הקצין התורן גילה את העדרו של זאביק במפקד הבוקר; הוא דיווח למפקד והמפקד דיווח לאח, האח לרופא התורן והרופא התורן לרופא הראשי. זה הרים שפופרת של טלפון, התקשר עם המשטרה והודיע להם, שמשוגע לבוש מדי דוור ברח מהמוסד.  
הודעת הרופא הראשי באה למשטרה כרעם ביום בהיר. עצם המחשבה שמשוגע לבוש מדים מסתובב בחוצות הבירה, העביר צמרמורת בגבם עמום האחריות של ראשי המשטרה. מיד הוכרו על מצב הכן ובוטלו כל החופשות. מכבש המשטרה נערך לצייד רבתי. הוקמו מחסומים בכבישים ומארבים בשבילים. שוטרים חמושים, שוטרי חרש, שוטרים מבני המיעוטים, גששים בדואים, כלבי משטרה, מכוניות שיטר והעולם התחתון של ירושלים, הופעלו בתנופה. מאחורי כל לוח מודעות ומתוך כל הכניסות והציאות של בנייני-צבור, הציגו חוליות חדשניות. אחדים מבין השוטרים התחפשו באמצעות פאות גיכריות ומשק-



"ולפתע חש שוב את המגע של השפתיים. קרות אך חמות. בתוליות ומלאות געגועים..."